

kunne bringes betydeligt ned. Trods denne Udtalelse fra Statsbanerne vil jeg dog meget henstille, at man ikke slaar sig til Taals med det hidtil forsøgte, men yderligere forsøger, om der ikke ved Indretning af Fyrstederne kunde gøres noget for i højere Grad at udnytte det indenlandske Brændsel. Det er jo nødvendigt at søge Beparelser, hvor det er muligt at opnaa saadanne. Det er næsten fortvivlende at se paa den enorme Stigning, der har været i Brændselspriserne. Ifølge Statsbanernes Meddelelse betaltes der i 1913—14 20,8 Kr. pr. Ton, Prisen steg i 1916—17 til 49,3 Kr. — og det syntes vi var meget —, i 1917—18 til 89 Kr., i 1918—19 til 118 Kr., og nu er vi ikke langt fra at være oppe paa et Par Hundrede Kroner pr. Ton. Der er imidlertid ikke noget at gøre derved, og det var kun at ønske, at de Forhandlinger, der fra Regeringens Side føres med England, maatte kunne føre til, dels at vi fik en rigeligere Forsyning; dels ogsaa, at vi fik en noget mere moderat, ja man kan gerne sige en væsentlig mere moderat Pris end den, der for Tiden er gældende.

Hver Gang der kommer et Lovforslag om Forhøjelse af Udgifterne, bliver der talt om og krævet Sparsommelighed og Beparelser. I Regelen synes jeg, at man kun ser, at Indtægten tages hos Befolkningen, Beparelserne taler man om, men man ser ret sjældent, at de egentlig giver sig noget større Udslag. Der er imidlertid Forhold, som maaske dog kunde tages under Overvejelse. At vi er gaaet til de forhøjede Lønninger, har vel nok været nødvendigt som Følge af den almindelige Stigning af Prisniveauet, men det er dog en overordentlig stor Stigning, der er Tale om. I Aaret 1913—14 var Lønningsudgifterne 24,2 Mill. Kr., men i 1918—19, altsaa inden de sidste store Lønforhøjelser, 51,1 Mill. Kr. Nu var der ganske vist flere Tjenestemænd i 1918—19, nemlig 15 850 mod 13 198 i 1913—14, men desuagtet er det dog en meget betydelig Stigning, nemlig — hvis man tager Hensyn til Personalets Stigning — ca. 71 pCt. Man kan jo ikke direkte sammenholde Tallene, men naar man ser paa Statistiske Efterretninger for 11te Juni, finder man, at Gennemsnitsstigningen af Indtægten i Landbrug, Fiskeri, Haandværk og Industri fra Aaret 1915 til 1918 kun har været 46—47 pCt, saaledes at den Lønstigning, der har været indenfor Statsbanerne, maa siges at være rigelig og rundelig. For Handelens Vedkommende er Stigningen i de samme Aar opgjort til ca. 45 pCt.

Som det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) nævnte, er det imidlertid

ikke blot Lønningerne, men ogsaa den nedsatte Arbejdstid, der forrykker hele Forholdet. Der foreligger i en Beretning fra Statsbanerne for Aaret 1918—19 en Udtalelse, der gør opmærksom paa, at Arbejdstiden paa Maskinværkstederne i Driftsaaret 1918—19 blev nedsat fra 56 Timer ugentlig til 49½ effektiv Arbejdstime, hvilket selvfølgelig har medført en Nedgang i Værkstedernes Ydeevne; dernæst tilføjes der: Nedgangen har vist sig større, end man paa Forhaand skulde vente. Se, denne af en Statsadministration fastslaaede Kendsgerning stemmer med, hvad der er berettet mig fra de private Erhverv. Medens det tidligere, da Kampen stod om at faa indført 8 Timers Arbejdsdagen, stadig blev hævdet, at naar man fik en kortere Arbejdstid, vilde Ydelsen blive større, i hvert Fald ikke mindre, foreligger der altsaa nu, endog fra en Statsadministration, en Udtalelse, der viser, at Ydelsen er blevet nedsat forholdsvis mere, end Arbejdstiden er blevet forkortet. Jeg tror, at Rigsdagen ogsaa har sit Ansvar herfor, thi vi gik for let hen over dette Spørgsmaal. Medens der er meget, der taler for en nedsat Arbejdstid indenfor visse Virksomheder, er der paa den anden Side mange Beskæftigelser, hvor Krævet til den enkelte Ydeevne er forholdsvis overordentlig ringe, og hvor den enkelte derfor uden at blive overanstrengt eller svækket meget let kunde overkomme en længere Tjenestetid. Jeg tror derfor, vi kommer til at se lidt nærmere paa hele dette Forhold for om muligt derigennem at bidrage til at bringe Balance.

I denne Forbindelse fæster jeg ogsaa min Opmærksomhed ved det i Regnskabsopstillingen under Punkt 2 opførte Beløb af ca. 7 Mill. Kr. til Foranstaltninger til Gunst for Personalet, bl. a. Forhøjelser af Emolumenter. Det kan jo være, det er nødvendigt, at det skal til, men jeg tillader mig dog at henstille til Administrationen nøje at overveje, at disse yderligere Ydelser falder paa de rette Steder, og ligeledes overveje, om de er absolut nødvendige; mulig kunde der ogsaa paa dette Omraade spares noget.

Desuden har jeg i Statsbanernes Beretning bemærket, at de er begyndt at søge Beparelser ved Eftersyn af Godsmateriellet ved at gøre dette med større Mellemrum. Derved har man dels kunnet undgaa at tage saa mange Vogne fra Trafikken, dels er Omkostningerne blevet noget mindre. Selvfølgelig maa dette ikke ske uden Garanti for en driftssikker Ledelse, men hvis der paa dette Omraade kan gaas videre frem ad samme Vej som antydet, vilde det maaske ogsaa kunne hjælpe noget.